

Ego fateri haud erubesco hocce meum lexicon et imperfectum esse et pluribus fortasse scatere erroribus; attamen unusquisque sapiens, qui rite reflexerit has diversas dialectos ac idiotismos, totamque illyricam linguam minus quidem aliis cæterarum nationum linguis immutatam, tamen adhuc quadam asperitate esse involutam, tenebris et caligine circumfusam, extraneis vocibus fœdatam; nunquam omnia prorsus vocabula eundem apud omnes habere sensum; sæpe easdem voces in una regione, quinimo in una urbe longe aliter quam in altera et tertia usurpari; rusticos, plebejos, cives, mulierculas, cultos et doctos homines pro diversitate idearum, quas de rebus percipiunt, plurimis vocabulis tanquam signis diversos tribuere sensus, unde rixæ et disputationes plurimum oriuntur; linguam ab utentium arbitrio dependere, ideoque perpetuis esse mutationibus obnoxiam; neque antiquata litterali lingua, quæ solum in sacris, et unice ab hominibus græco ritui addictis adhibetur, posse omnium prorsus recentiorum vocabulorum sensum tuto stabiliri; neque multis libris editis aut doctorum virorum auctoritate communique consensu definitam, facile, inquam, et meis et aliorum erroribus hisce initiis prudenter ignoscet. Omnes recensitæ dialecti illyricæ Gentis universæ nullam stricte offerunt litteraturam
cum